

ELÇİN POYRAZLAR

ÇIPLAK
KALP

—
Polisiye
Gerilim
—

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Gazetecinin Ölüümü

Ecel Çiçekleri (Suat Zamir polisiyesi-1)

Kayıp Yüz (Suat Zamir polisiyesi-2)

ÇIPLAK KALP (Suat Zamir polisiyesi 3)

Yazan: Elçin Poyrazlar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-24-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Guven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Çıplak Kalp

Elçin Poyrazlar

Zaman hiçlikte ilerlemiyordu. Komiser Suat Zamir yeni ofisinde, arka avluya bakan kirli pencerenin önünde, bacakları masada, başı sandalyesine dayalı, gözleri kapalı oturuyordu. Aylardır yaptığı gibi. Polislikten pineklemeye atandığından beri bu tozlu ofise her gün geliyor, memurların ürkek ve meraklı bakışları altında onayı için uzatılan dosyaları ne olduklarına bile bakmadan imzalıyor, sonra yeniden pineklemeye dönüyordu. Sabahları aynı saatte kalkıyor, giyiniyor, kapısına yığılan mektup ve broşürleri ayağının ucuyla iterek dışarı çıkıyor, öksürerek arabasına ilerliyor, direksiyona oturur oturmaz o günün onlarca sigarasından ilkini yakıyor ve kontağı çalıştırıyordu.

Dikiz aynasında artık pek de tanımadığı kadının yüzünün yarısını görmemek için dumanı o yöne üfledikten sonra gaza basıyor, aynı sokaklardan, aynı çevre yolundan, aynı trafik, keşmekeş ve kalabalıklardan geçerek, cezasını çekmek için bu ofise geliyordu.

Suat Zamir sürgündeydi. Adı sürgün olmayan sürgün. Kariyerindeki bu hızlı düşüşün sebebi kendisiydi. Gayriresmi konuşmalarda bu söylenmişti ona. Başka polis olsaydı... Başka polis olsaydı teşkilatın yıldız bürosu Cinayet Büro'dan gönderilmemek için elinden geleni yapardı. Değil ki emniyet içindeki derin siyasete comak sokmak! Suat Zamir "başka polis" olamamıştı.

Şimdi Çocuk Şube'de Adli İşlemler Büro Kısım Amiri olarak görevine ya devam edecek ya da istifayı basacaktı. Tepeden gelen bir emirle bir gecede buruşturulup kenara atılmış, orada da uslu durmazsa gereğinin yerine getirileceği pek güzel anlatılmıştı. Buna rağmen Komiser Suat, baba ve dede mesleğinden, şu hayatta

en iyi bildiği tek şeyden ufak bir imzayla ayrılmaya hazır değildi henüz. Bir şey onu o geri dönülmez adımı atmaktan alıkouyordu.

“Madem pineklemem isteniyor, o zaman ben de pineklerim” diyordu. “Çalışamaz” ibareli doktor raporunu birkaç kez uzattıktan sonra yenik ve kırık bir kalple yeni işine başlamıştı.

Çocuk Şube'nin diğer birimleri bu ters, soğuk ve adı skandala karışmış kadın polisi çalıştırmamakla görevlendirilmiş gibiydi. Ara sıra getirilen raporlar, belgeler ve talimatnameler dışında diğer polislerin yüzünü gördüğü de yoktu.

Bir zamanlar geleceği parlak, Cinayet Büro'nun dışı dedektiflerinden Komiser Suat Zamir bürokrasinin dibine gömülmüştü.

Sol bacağının uyuşmaya başladığını hissedince her gün bir türbe ziyareti gibi tekrarladığı kendine acıma seansından uyanarak bacaklarını yere indirdi, eliyle baldırını ovaladı. Masasında eski dosyalar arasına atılmış sigara paketine uzandı, bir dal çekerek dudaklarının arasına yerleştirdi. Cebinden çakmağını çıkardı, birkaç denemeden sonra sigaranın ucunu yaktı. Geriye yaslanıp pencereden dışarı baktı. Işıksız bir sabah kentin üstüne ağır bir yorğan gibi kapanmıştı. İç sızlatan soğuk rüzgâr, havadan korunmaya çalışan güvercinlerin tüylerini şişiriyordu. Bir martı rüzgâra karşı havalanmaya çalıştı, beceremeyince en yakın bacaya tünedi.

Suat Zamir ezberlediği manzaraya doğru dumanını üfledi. Her gün aynıydı onun için. Bugün, yarın ve sayısız gün birbirinden farksız, bu duman gibi uçup geçecekti. Ta ki bir şey olana kadar. Ta ki bir şey onu harekete geçirene kadar...

Suat ayağa kalktı, pencereyi açtı, izmariti bir parmak hareketiyle dışarı fırlattı. İçeriye dolan nemli soğuk havayı içine çekti. Ağzından çıkan buharların dışarı kaçışını izledikten sonra pencerenin kolunu çevirip kapattı.

Arkasına döndüğünde kapıda birisinin onu izlediğini gördü. Kocaman gözlü, zayıf yüzlü biri ona bakıyordu. Gri bir şalvarın üstüne lacivert bir kazak giymişti. Bir de kendisine büyük gelen bir mont. Beresini çıkarınca asker tıraşlı kafası görüldü. Başının sağ tarafında şakağının az üstünde kabarık bir yara izi vardı. Suat Zamir yüzü solgun, gözleri hüznümlü erkek çocuğunu ürkütmemek

için hareketsiz kaldı. Ona doğru bir adım atsa havaya karışıp gidecekti.

Çocuk Suat'ı süzdü.

"Ben ekmek hırsız değilim" dedi incecik bir sesle.

O sırada kapıda şubedeki memurlardan biri belirdi.

"Affedersiniz komiserim. Fırıncı biraz arıza çıkardı, onunla uğraşırken çocuk kaşla göz arasında..."

Suat Komiser memura çocuğu içeri getirmesini işaret etti.

"Adın ne senin?"

"Samet."

"Soyadın ne Samet?"

"Soyadım yok. Mücahit oğlu Samet."

"Ekmek mi çaldın Samet?"

"..."

"Fırıncı ekmek çalarken yakaladığını söylüyor. Kolundan tutmuş şubeye getirmiş komiserim. Şikâyetçi."

Suat Komiser memura susması için bir el işaret yaptı. Gözünü çocuktan ayırmıyordu.

"Neden çaldın ekmeği Samet?"

"Kardeşlerim aç. Ben sorumluyum onlardan."

"Ailen yok mu Samet?"

"Komiserim" diye araya girdi memur. Sosyal hizmet uzmanları, pedagoglar, savcı, avukat ve aileden biri olmadan çocuğu sorgulayamazdı. Azılı katilleri, tecavüzcüleri, gaspçıları, dünyanın en aşağılık heriflerini sorgulamak gibi değildi bu ama çocuğu bürokrasi çarkına atmadan önce merakını gidermek istiyordu. Dosya sayısı alındı mı bir daha göremeyebilirdi çocuğu. Çocuk İzleme Merkezi, çocuğun ruh sağlığının incelenmesi, raporlar, gözlemler, kanaatler, koruyucu aileler, suça sürüklenen çocuk formları... Bir dizi bürokratik işlem... Kâğıt, dosya, imza... Başındaki yara izine kaydî gözleri.

"Bu?" dedi izi işaret ederek. "Nasıl oldu bu yara?"

Çocuk sağ elini kibrit çöpü büyüklüğündeki yaraya götürdü ama dokunmadan indirdi elini.

"Allah cezalandırdı beni. Çok büyük günah işledim de ondan."

Suat Zamir başını salladı. Bedenindeki kendi yaralarını düşün-
dü. Görünmeyen yaralar görünenlerden daha ağrılıydı. Hâlâ sızlı-
yordu bazıları.

“Çocukların günahı olmaz, hemen affedilir.”

Samet, Suat çocukça bir laf etmiş gibi başını salladı.

“Allah’ın her kulu günahkârdır. Bir kere işledi mi bir günah,
gerisi gelir. ‘Kim bir kötülük işler de günahı kendisini kuşatırsa
artık onlar ateşin halkıdır, orada süresiz kalacaklardır.’ Bu dün-
yada sevaplarımız günahları geçsin diye yaşarız. Sonrası cennet.
Hatta cennete ulaşmanın en garantili yolu şehit olmaktır. Hepimiz
şehit olmalıyız. Ancak o zaman kurtuluş gelir.”

Suat Zamir çocuğun beynine satır satır kazınan bu fikirleri kim-
den duyduğunu düşündü.

“Ailene haber vermemiz gerekiyor Samet. Bize anne ve baba-
nın ismini söyler misin?”

“İsmail oğlu Mücahit.”

“Annen var mı?”

“Annem yok. Sadece babam vardı. Ama artık o da yok.”

Çocuğun arkasında dikilen genç memurla Suat bakiştılar.

“Baban nerede Samet?”

Çocuğun soğuktan çatlamış elleri titremeye başladı. Gözleri
korkuyla parlıyordu. Birkaç kez yutkundu, başını salladı.

“Size söylersem beni de öldürür” dedi fısıltıyla.

Suat çocuğun en yakınındaki sandalyeye oturdu, aynı hizadan
yüzüne baktı.

“Kim öldürür? Babana ne oldu Samet? Korkma söyle...”

“Babam kutuda...” diyebildi çocuk yere yığılmadan önce. “Ba-
bamin kalbi kutuda...”

Komiser Suat Zamir eski yardımcısı, sırdaşı, suç ortağı Beren Bahar'la her hafta buluştukları mekâna biraz erken gitti. Üsküdar'daki Çocuk Şube'ye yakın caminin dibindeki alçak masalı, plastik tabureleri oynak kafede birkaç sivil polis dışında müşteri yoktu.

Suat kirden griye dönmüş brandanın altında, yoksul bir kış bahçesine dönüştürülmüş kafede oturan sivil polislere başıyla hafif bir selam verdikten sonra en dipteki masaya geçti. Sivil polislerden biri Suat'ın selamını aldı, başını arkadaşlarına çevirir çevirmez az sonra yapacağı dedikodunun tadı ağzına yayılmış gibi gülümsedi. Komiser Suat Zamir, hani meslektaşını öldüren, açığa alınan ama bağlantıları sayesinde bir punduna getirip polisliğe devam eden kadın değil miydi? Gelen bilgilere göre birileri Komiser Suat'ı koruyordu. Onlar bu suçu işleseler çoktan kışlarına tekme-yi yemişlerdi. Nasıl da güzel üstü örtülmüştü skandalın. Kadını işte. Kim bilir kimin yatağına giriyordu da korunuyordu...

Suat Zamir az ötede hakkında konuşulanları duymuş gibi sinirle ayağının ucundaki tabureyi devirdi. Üç polis aynı anda ona çevirdi başını. Suat daha öğlen olmadan sayısını unuttuğu sigaralardan birini yaktı, polislere doğru dumanını üfledi. Diğer eli masada duran sigara paketini döndürüp duruyordu.

Komiser Yardımcısı Beren Bahar kafenin yay gibi gergin havasını içeriye adım atar atmaz hissederek duraksadı. Suat Zamir'in diğer masadaki erkeklere dikilmiş kapkara gözlerinin kendisini görmesi için bekledi. Sonra çapraz masalardaki gerilimi esnetmek için kararlı adımlarla Suat'a doğru ilerledi.

Suat Zamir eski yardımcısı Beren'in tepesinde hoplayan dalgalı saçlarını, yüzüne yayılan masum gülümsemesini, küçük ama seri adımlarla kendisine doğru yürümesini görünce içine yayılan sıcaklıktan memnun, yerinden kalktı. İki kadın sarıldılar. Suat, Beren'i kollarında biraz daha uzun tuttu.

Beren arkasında onları izleyen polislere aldırmandan tüm dikkatini Suat'a verdi. Komiserin çökmüş avurtları, dağınık uzun saçları, buruşuk giysileri, bacaklarındaki huzursuzlukla bunalımdaki bir polisin temsili gibiydi. Ama Suat'ın onu görmekten duyduğu memnuniyet yüzüne yansımıştı.

"Komiserim, iyi gördüm sizi" diyerek yalan söyledi Beren.

Aylardır süren bu buluşmalarda eski tatsız meseleler açılmıyordu. Beren'in Gayrettepe'de Asayiş Şube'ye Kayıplar Büro Amir Yardımcısı olarak atanmasından sonra vakalar ve dosyalar üstüne konuşuyorlar, Suat'ın yeni işinden pek söz etmiyorlardı. Aralarındaki söze dökülmemiş anlaşma buydu. Suat, Beren'in kariyerinde ufak da olsa abla rolüne devam edecek, Beren de buna ihtiyacı varmış gibi yapacaktı.

"İyiyim. Çok daha iyiyim. Sağ ol" diyerek yalanı sürdürdü Suat.

"Ee ne var ne yok? Buldunuz mu kayıp yaşı adamı?"

Beren ilginç vakaları Suat'la konuşmayı seviyordu. Hem onun keskin gözlemlerinden, dedektiflik becerilerinden yararlanıyor, hem de kim bilir böylelikle onu hâlâ derinlerde bir yerde hayata bağlayan mesleğinden koparmadığını düşünüyordu.

"Evet komiserim" dedi sesi yükselerek.

"Meğer adamın ikinci bir eşi, ondan üç çocuğu varmış. Adam öteki evinde kalp krizi geçirip yatağa düşünce haber alınamamış. Şimdi iki aile birbirinden habersiz yaşanan hayatların hesabını sormak için adamın iyileşmesini bekliyor. Adamın sosyal medyasından gizli bir hesabı olduğunu gördükten sonra gizem tıkr tıkr çözüldü."

Suat Zamir dibi kararmış kül tablasına izmariti bastırdıktan hemen sonra bir sigara daha yaktı. Hırıltılı öksürüğünü kesmek için ilk dumanı tiryakilere has bir ustalıklarla içine çekti. Beren, Suat'ın

sağlığı konusunda duyduğu endişeyi gizlemek için gözleriyle garsonu aradı.

“Ne içersin komiserim?”

“Bana bir fincan çay” dedi Suat kesik öksürüğünün arasından.

Garsona siparişleri verdikten sonra iki kadın polis bir süre konuşmadan oturdular. Konuşacak hem çok şey vardı hem de söylecekler çoktan söylenmişti.

“Hiç haber alabildiniz mi komiserim? Yani kulağınıza bir şey geldi mi?”

Suat Zamir, Beren’in neden söz ettiğini iyi biliyordu. İkisinin de kariyerini lekeleyen, adlarının skandala karışmasına sebep olan, sonunda işlerinden oldukları vaka. Siyasi bir skandalın ortaya çıkması için bağımsız bir gazeteciye sızdırdığı videoya erişim engeli getirilmiş, gazeteci kadın aynı gecenin sabahında apar topar gözaltına alındıktan sonra tutuklanmıştı. Teşkilat videoyu sızdıran kişinin Suat olduğunu biliyordu bilmesine de bunu açık etmenin siyasi sorumluluğundan kaçınıyordu. Eğer gazeteciyi görmeye ya da yardım etmeye kalkarsa kadının uzun yıllar içeride kalacağı tehdidini aldıktan sonra avukatıyla bile görüşmemiştir Suat.

Kendi inadı ve doğrucu Davutluğu nedeniyle masum biri hapse girmişti. İnternet sitelerine düşen habere bir günde yayın yasası getirilmiş, haberin ucundan tutmaya yeltenen tüm gazetelelere gözdağı verilmişti. Suat işinden olmuş, Beren başka bir birime atanmış, amiri Tikli Kadri şarka sürülmüştü. Ekip darmaduman edilmişti. Adaletsizlik üstüne kurulmuş sistemde yapılan her iyilik ceza olarak geri dönüyordu. Suat masaya gelen çayından sessiz bir yudum aldıktan sonra Beren’in sorusunu yanıtladı.

“Haber almadım. Ben karışmasam daha iyi. Belki çıkarırlar yakında. Ne kadar oldu. Beş ay?”

Beren başını salladı. Onu rahatsız eden şeyi Suat’a söyleyip söylememe konusunda tereddütteydi. Hoşa gitmeyen haberleri getiren postacı rolü tedirgin ediyordu onu. Suat’ı daha dibe çekebilecek bir havadisi veren kişi olmayı sevmiyordu.

“Ne oldu?” dedi Suat Beren’in sancısını sonlandırmak için. “Dilinin altında ne var?”

Beren elinde tuttuğu ayı tabağına yerleştirdi. İki elini ovuşturduktan sonra cesaretini toplayıp Suat'a baktı.

"Duymuş olabilirsiniz" dedi. "Komiser Selim Belen..."

"Ne olmuş Selim'e?" dedi Suat, Beren'in duraksamasına sinirlenerek.

"şey... Nasıl olsa duyacaksınız. Cinayet Büro'da terfi etmiş, başkomiser olmuş. Sizin hakkınız olanı ona vermişler komiserim. Son dönemdeki üstün başarıları da not edilmiş. Öyle dedi arkadaşlar..."

Suat Zamir göğsünde bir şeyin sıkıştığını hissetse de renk vermedi. Dudakları istemsizce sigarasına asıldı. Gözleri dumandan yaşarana kadar içine çekti.

"Hayırlı olsun, ne diyelim. Zaten başından beri bunun yolu yapılıyordu."

"Bir şey daha var. Siz numaranızı değiştirdiğinizden beri Selim Komiser sürekli bana sizi soruyor. Size ulaşamıyormuş. Görüşmek istediğini söyledi. Ne yapmamı istersiniz?"

"Yapacak bir şey yok Beren. Günah çıkarmak istiyordur. Ya da böbürlenmek. Ben hallederim, seni artık rahatsız etmez."

"Rahatsız olmuyorum. Ben bilginiz olsun istedim sadece."

Beren o sırada an gibi ten telefonunun sesiyle ayağa kalktı. Karşı taraftan gelen haberleri dinlerken yüzü renkten renge giriyordu.

"Tabii amirim, hemen geliyorum amirim. Ben ilgilenirim... Hemen..."

Suat, Beren'in konuşurken heyecanla volta atmasını, iyi şeyler yapmaya çalışan insanlara özgü masum adanmışlığı izledi. Sonunda harcanacağını bilse bile doğru şeyi yapan insanlar...

"Ne o?" dedi Suat. "Mühim bir olay galiba?"

Beren gözünü telefondan ayırmadan mırıldandı.

"Cüneyt Canipoğlu ortadan kaybolmuş" dedi.

Suat yanlış duyduğunu düşünerek Beren'in tekrarlamasını istedi.

"şu meşhur Cüneyt Canipoğlu mu? Hani şu inşaat kodamanı?"

"Evet komiserim. Amir cinayet dahil her türlü olasılığa bakıyoruz dedi. Teşkilat alarına geçmiş."

Beren allak bullak bir yüzle ona hızlıca veda edip fişek gibi kafeden çıkarken işine koşan eski yardımcısı, sırdaşı, suç ortağına imrendiğini fark etti Suat.

Sabah önünde korkudan bayıldıktan sonra hastaneye götürülen Samet'i düşündü. Samet'in birkaç sayıdan oluşan dosya numarasına dönüşmemesi için masadan kalktı.

Çocuk Şube'dekiler diğer dosyalarda olduğu gibi, Suat'ın bir şey yapmasını beklemiyorlardı. Yazılı bir belgeyle değil, koridorlardaki fısıltıyla öğrendikleri üzere, Suat oraya cezasını çekmek için gönderilmişti, yeni görevinde parlamak için değil.

O yüzden Suat, hastaneye yatırdıkları Mücahit oğlu Samet'in gerçek kimliğinin, adresinin ve ailesinin bulunması ancak savcılığa henüz bilgi verilmemesi için emri altındaki memura talimat verince, genç adam şaşkınlıktan kekelemişti. Ekmek çalmak suç değildi ona göre. Üstelik çalan bir çocuksa... Genç memur Suat'ı dinlerken bu kadın polisin lanetinin kendisine bulaşmasından ürerek ondan uzak duruyordu.

Suat memurun tedirginliği karşısında sınırlarına hâkim olmaya çalışarak isteklerini bir kez daha tane tane anlattıktan sonra memur harekete geçebilmişti. Suat çocuğun sağlığıyla ilgili bilgileri beklerken masasında biriken dosyaları istifleyip dingildek dosya dolaplarının üstüne yığılmıştı. Masası kalın bir kat toz, o toza bulanmış birkaç kalem, telefon ve bilgisayar dışında boştu. Bilgisayar ekranında hep açık duran Solitaire oyununu kapattıktan sonra sisteme girdi. İstanbul'da kayıp ya da suçlu çocukların listelendiği veritabanında Samet ismini aradı. Oradaki Sametler onun karşısına çıkan Samet'e uymuyordu.

"Babamın kalbi kutuda..."

Çocuğun Allah, şehitlik, günah üstüne büyük laflarını düşündü. Beyni yıkanmış, kendi suçlarından emin, itaate hazır küçük bir asker. Kendine İsmail oğlu Mücahit diyen adam çocuğun gerçek babası bile olmayabilirdi. Bir çete, bir örgüt, dini

bir hücre? Bu tür yapılara bu siyasi ortamda dokunmak neredeyse imkânsızdı. Tek bir telefonla kışına tekme yi yerdi.

Suat bu düşünce onu gıdıklamış gibi kıkırdadı.

Tekme yi yediğinde bu tozlu ofisten kurtulacağını düşündü. Belki de istediği buydu. Ekrandaki aramayı bırakıp arkasına yaslandı. Pencerenin gevşek kolunu tıngırdatan soğuk rüzgâr içeriye girmek için camı zorluyordu. Suat öne uzanıp pencereyi açtı. Yılın son ayına girerken soğuk hava dalgasının tüm yurdu kaplayacağını söylemişti haber kanalları.

Siyasette ve ona bağımlı teşkilatta yeni dönemin yeni kuralları olacağı söyleniyordu. Koridorda, avluda, park yerinde kulağına çalınan dedikodulara göre yeni içişleri bakanı ve onun kurmayları kimseye göz açtırmayacaktı. En ufak bir hatada kelleler gidecekti. Cinayet Büro’daki eski amiri Kadri Özel, nam-ı diğer Tikli Kadri “Seni korumak için elimden geleni yaptım Suat. Yeni işinde gözden ırakta ol, belki bir şeyler değişir. Kim bilir yeni bakanın altında başka fırsatlar çıkar” demişti kendi de söylediklerine pek inanmayarak.

Ne soğuk ne de birden bastıran karanlık umurundaydı Suat’ın. Ne de teşkilat politikaları...

“Koruna koruna geldiğimiz yere bak!” dedi dişlerini sıkarak.

Hızlı teselli için sigara paketine uzandı, odanın ısını beş derece düşüren rüzgâra aldırılmadan bir sigara yaktı. Sonuçta Tikli Kadri onun Çocuk Şube’ye getirilmesi için gerekli makamlarla görüşürken, Komiser Selim Belen’in de başkomiser olmasının önünü açmıştı. Selim’le kendisini nasıl yarıştırdığını, terfi vaadiyle ortamı nasıl kızıştırdığını anımsadı. Günün sonunda kadın polisler atıl bir görevde mesai saatinin bitmesini beklerken erkek polisler ellerinde tabancalarıyla suçlu avlıyordu.

Selim’in uzunca bir süredir ona ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Bilinmeyen numaralardan, teşkilatın santralinden, iş arkadaşlarının ceplerinden defalarca aramıştı Suat’ı. Hepsini tek tuşla reddetmişti. En kırılgan döneminde, buhranın en dibinde Suat’ın koşup ona sığınacağı sanıyordu Selim. O andan faydalanarak sevgili olacaklarını, Selim’in onu istediği gibi yöneteceğini, sonunda hayatında hüküm kuracağını.

“Merkep herif!” dedi tükürür gibi. “Hem de nişanlıyken...”

Sahi ne olmuştu o ufak tefek genç nişanlısına? Selim’in parmağının ucunda oynatacağı, defalarca aldatacağı, sonra temiz ev, sıcak yemek diyerek tıpış tıpış döneceği domestik hayatın hayaline ne olmuştu?

Suat rüzgâr ve kendi nefesinin çabucak tükettiği sigarayı sabırsızlıkla boşluğa fırlattı, pencereyi kapattı, yerine oturdu. Memuru arasa mıydı? Neydi ismi? Hasan mı, Hakan mı?

Hatırlayamadı.

Bilgisayar ekranında açık isim ve fotoğrafları boş bakışlarla inceledi. Samet neden korkuyordu? Ne görmüştü? Babasına ne olmuştu? Şubeye gelen çocuklarda görülen bir şeydi suç uydurmak. Asıl suçtan kaçmak için yeni bir masal yazmak. Babasının kalbinin kutuda olduğu iddiası bir çocuk için bile abartılıydı.

Komada olduğunu sandığı iç sesi “Bunun peşine düş” diyordu ona. Ne zamandır bu sese kulakları sağırdı. Kendi iç uğultusu dışarıdaki her şeyi boğuyordu. O sese güvendiği için cinayetleri çözmüş ama başı belaya girmişti. O ses yüzünden bugün buradaydı. Yok yapmayacaktı. Bu sefer kulağının üstüne yatacak, maaşını alıp pinekleyecekti. Herkes kendi dalgasına bakmıyor muydu?

Sigara paketini, anahtarlarını, sandalyeye asılı deri montunu alıp ayaklandı. Ne çocuk ne de yeni bir vaka istiyordu. Tam iki adım atmıştı ki genç memur kapıda belirdi. Neydi ismi bu adamın? Mehmet mi Murat mı?

Memur telaşla masasına doğru ilerledi. Elindeki kâğıt hafifçe titriyordu.

“Komiserim” dedi az önce otuz basamak çıkmış gibi. “Buna baksanız iyi olacak. Doktor muayene etti Samet’i. Çocuk...”

Suat Zamir kâğıdı aldı, iki paragraflık raporu okudu. Çocuğun genel sağlığında bir sorun yoktu. Korkudan ya da açlıktan bayılmıştı. Beyanına göre dokuz yaşındaydı. Kilosu, boyu ortalamanın altındaydı. Akciğerleri temizdi. Darp bulgusuna rastlanmamıştı. Sonra gözleri en altta doktorun imzasının üstündeki iki sözcüğe takıldı. Suat başını kaldırdı memura baktı, sonra yeniden kâğıda.

“Kız çocuğu...”

Samet küçük bir kız çocuğuydu.

Başkomiser Selim Belen, oldum olası toplantılardan sıkılırdı. Cinayet Büro amirinin eski odasında, kimden miras kaldığı belli olmayan bu ağır maun masanın etrafında önlerinde dosyaları, yüzlerinde sıkıntıyla oturan polisleri inceledi. Asayiş Şube Kayıp Şahıslar Büro amiri ve yardımcısı, henüz atanmamış Cinayet Büro amirinin yerine bakan vekil, Olay Yeri İnceleme'den başkomiser ve yardımcısı ve az sonra aralarına katılması beklenen il emniyet müdür yardımcısı...

Başkomiser Selim toplantıya Kayıplar Şube Amir Yardımcısı Beren Bahar'ın katılmasına seviniyordu. Toplantı çıkışında Beren'i Suat konusunda sıkıştırarak bilgi almayı istiyor, saplantılı merakını Suat'a en yakın kişi üstünden tatmin etmeyi tasarlıyordu. Masada önüne bakarak oturan genç kadını Suat'ın bir çeşit uzantısı olarak şefkatle karışık bir kıskançlıkla gözetledi.

Başkomiser Selim cep telefonunun ekranında açık maç sonuçlarına hızlıca bakıp bir anda odadan çıkıp gidecekmış gibi, arada kaygıyla bakışlarını Beren'e kaydırıyordu. Ne yaptıysa Suat'a ulaşmaması Selim'i hastalıklı bir ruh haline sürüklemişti. Birkaç kez Suat'ın sokağında camları siyah bir arabada evinin ışığının asfalta yansımaları, perdelerin hafifçe oynamasını, sonra ışıkların kapanmasını azılı bir suçlunun adımlarını izler gibi izlemişti.

Başkomiser Selim Belen aşktan, romantizmden falan anlamaz, bunları kadın işi olarak görürdü. Ama galiba bu sefer aşk onu vurmuştu. Tam anlamıyla vurgun yemişti. Göğsünün sol tarafına ara sıra giren, nefes almasını zorlaştıran ağrılar, sabah kalkar kalkmaz zihninde Suat'ın yüzünün belirmesi, zilzurna sarhoş olduğu gece-

lerde yine onun adını sayıklayarak uyuması normal değildi. Onun gibi bir erkek için hele...

Televizyonda sadece maç seyreden, romanları, filmleri ve sanatı aşağılayan adam gitmiş, radyoda çalan içli bir şarkıyla gözleri buğulanan bir çıtkırıldım gelmişti. Gonca da ondaki bu değişikliğin farkındaydı elbette. Genç nişanlısının eskiden beraber izlemek için yalvardığı aşk filmlerine artık hiç itiraz etmiyor, kadının başı göğsüne dayalıyken birden burnunu çekmeye başlıyor, bir mazeret bulup divandan kalkıyor ve banyodan çıkmıyordu.

Giderek uzayan nişanlılık dönemi ise hem kızın hem de kendi ailesinde homurdanmalara neden oluyordu.

“Terfim gelsin öyle.” Selim’in bulduğu en gerçekçi bahaneydi. “Maaşım da düzeler hem. Görmüyor musunuz fiyatları? Bu ekonomide nasıl düğün yapacağız, ev kuracağız?”

Gonca tüm uysallığıyla Selim’in bahanelerini kabul etse de adamın ona hiç cinsel ilgi göstermemesini şaşkınlıkla karşılıyordu. Selim’in evine gidiyor, ortalığı topluyor, silip süpürüyor, yemek yaptıktan sonra yuvarlak hatlarını ortaya çıkaran bir elbiseyle onu beklemeye başlıyordu.

Genç kadın divanda yan yana otururken Selim’in elinin memesine kayacağını, öpüşeceklerini, kim bilir belki sevişeceklerini ümit ediyordu. Evleneceklerdi işte. Dahası yoktu. Ne olurdu ki önden sevişseler? Selim onu böyle bir durumda asla bırakmazdı. Hem de polisti. Yapmazdı öyle şeyler.

Gonca kafasında bunları kurarken Selim’i kapıda görünce kalbi pır pır ederek evin küçük hanımlığı rolüne cilveyle başlıyordu. Selim her seferinde farklı bir kadın bekliyormuş gibi Gonca’yı gördüğüne şaşırıyor, kafası bulanıyor, sonra onun yanağına masum bir öpücük kondurup “Seni eve bırakayım, anneler merak eder” diyordu.

Gonca’nın “Ben senin için yemek yaptım, film izleriz. Hem neden benimle sevişmiyorsun?” deme cesareti olmadığı için Selim’in önerisini itirazsız kabul ediyor, bu aşksız ve donuk nişanlılığa evlilikte keramet olduğuna inanarak devam ediyordu.

Terfisini büyük sevinçle karşılayan Gonca’nın onun için ha-

zırladığı pastalı kutlama gecesinin rezalete dönüşmesi elbette Selim'in suçuymdu. Eve sarhoş gelip onu bekleyen nişanlısına pek de yüz vermeden divana yığılması değildi mesele. Gonca ona kahve yapıp içirmeye çalışınca olanlar olmuştu.

"Suat" diye fısıldamıştı Selim. "Suat gel, gel yanıma... Yine kelepçe beni, kalbimi zaten kelepçeledin. Burada yine öyle sevişelim" diyerek nişanlısını kendine çekip öpmeye çalışmıştı.

Gonca'nın elindeki kahve dökülürken attığı çığlık yer kirlendiği için mi yoksa başka bir kadının adını duyduğu için miydi emin değildi Selim. O anda yanında güzel kokan bu kadının Gonca olduğunu fark edip ayağa fırladı. Gonca Selim'in pantolonunun önündeki kabarıklığı fark edince utançla sırtını döndü.

"Beni eve bıraksan iyi olacak. Annemler merak eder" dedi Selim'in hep ona söylediği cümleyi tekrarlayarak. O günden bu yana konuşmuyorlardı. Daha doğrusu Selim aramıyordu, kız da üstelemiyordu.

Ciddi bir toplantıda aklından geçenlerin aşk meşk olmasından huzursuzluk duyarak yerinde kıpırdandı Selim. Bunları ekibi ya da iş arkadaşları duysa tüm karizması yerle bir olurdu.

"Maço Selim'e bak sen" derlerdi. "Karı kız meseleleriyle şamar oğlanına dönmüş... Pembe gömlek giysin bari..."

Odada çalan telefona not almak için orada bulunan en genç memur yanıt verdi. Birkaç kez "Emredersiniz müdürüm" dedikten sonra ahizeyi yerine koydu ve ona merakla bakan bir düzine gözün önünde hazır ola geçti.

"İl Emniyet müdür yardımcısı bensiz başlasınlar demiş. Şu anda önemli bir görüşmesi varmış."

"O zaman başlayalım" dedi Başkomiser Selim odaya yerleşen sıkıntıyı dağıtmak için. "Kayıp Şahıslar Büro'dan arkadaşlar bize eldeki tüm bilgileri sağladı. Müdür Cinayet Büro'nun kayıp şahsın şöhreti ve önemi nedeniyle derhal soruşturmaya müdahil olmasını istiyor. Biz bu işi layıkıyla yapacağımızı söyledik şefe. Diğer birimlerden her türlü desteğin de süratle sağlanacağını sözünü verdi."

Selim bu noktada Olay Yeri İnceleme'den telefonuyla oynayan Başkomiser Engin Atay'a kaydırdı bakışlarını. Engin'i hiç sevmi-

yordu. Sadece Suat'a ilgisi yüzünden değil; kendisini küçümsemesine hınç duyuyordu. Tek yumrukla yere yapıştıracığı bu hanım evladına teşkilattaki garantili yerinden dolayı dokunmuyordu. Kim kimi koruyordu teşkilatta belli olmazdı. Dişlerini sıkarak Engin'e bakmakla yetindi.

Engin yüzüne yaklaşan bir sineği kovalar gibi elini havada salladıktan sonra konuştu.

"Sorun yok Selim Komiser" dedi gülümseyerek. "Biz her türlü yardıma hazırız."

"Başkomiser diyeceksin" diye düzeltti Selim. "Artık seninle aynı rütbedeyiz."

Engin alaycı bir gülüş attı.

"Pardon Selim" dedi. "Bazen kimlerin nerelere getirildiğini unutuyorum. Doğru, bileğinin hakkıyla kazandın terfiyi. Teşkilatın en akıllı kadın dedektifini kenara iterek."

Selim masanın altında yumruğunu sıktı. Bu kadar insanın önünde Engin'le kavgaya girmek teşkilatın geçiş dönemindeki belirsizlikte iyi bir fikir değildi. Tüm memurlar hata yapmamak için buz üstünde yürüyordu şu sıralar.

"Engin Ağabey, istersen kişisel meseleleri bir kenara bırakalım. Bize yakışmıyor böyle çocukça rekabet. Dediğim gibi bu dosyada dümen Cinayet Büro'da olacak. Buradaki tüm arkadaşların desteğini bekliyorum. Cüneyt Canipoğlu'nun bulunması için Ankara'dan direkt emir var. Biz de bulacağız Cüneyt Bey'i..."

Selim'in lafı bitmeden Engin yerinden kalktı, kapıya yöneldi. Selim Engin'in hareketini şakayla hafifletmeye çalıştı.

"Nereye Engin Ağabey? Sıkıldın galiba?" dedi.

"İşim var Selim" dedi Engin telefon ekranına bakarak. "İlerleme sağladığınızda haber verin" dedikten sonra kapıdan çıktı.

Başkomiser Selim sinirle telefonu çarptı masaya.

"Şimdilik dağıalım" dedi. "Dediğim gibi dümen bizde."

Diğer polisler odadan çıkarken Selim toplantının başından beri yapmak istediği şeyi anımsadı.

"Beren bir dakikan var mı?" dedi huysuz bir öğretmen gibi.

Siyasi nedenlerle Çocuk Şube'ye yollanan Komiser Suat Zamir'in odasına bir gün Samet adlı bir çocuk gelir. Samet babasının kalbini bir kutuda bulduğunu ileri sürer.

Diğer yandan iktidarın gözbebeği müteahhit Cüneyt Canipoğlu'nun gizemli bir şekilde kaybolması Emniyet'i alarma geçirmiştir. Birbirinden bağımsız görünen iki soruşturma Suat Zamir ve meslektaşları Selim ile Beren'i akıl almaz bir suç zincirine yönlendirir.

Komiser Suat Zamir'in üçüncü macerası *Çıplak Kalp*, devlet, tarikatlar, çocuklar ve hurafeler ekseninde akan, gerilimi yüksek bir polisiye roman...

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

Elçin Poyrazlar 1975'te Bursa'da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da ekonomi-politika doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de, *Cumhuriyet*, *Huffington Post*, BBC ve Politico gibi pek çok yerli ve yabancı medya kuruluşu için çalıştı. Romanları *Gazetecinin Ölümü* (2014), *Kara Muska* (2016), *Mantolu Kadın* (2018), *Ecel Çiçekleri* (2021-Yılın Polisiye Kitap Ödülü), *Kayıp Yüz'dür* (2022). İngiltere'nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi. Halen Londra'da yaşıyor.

